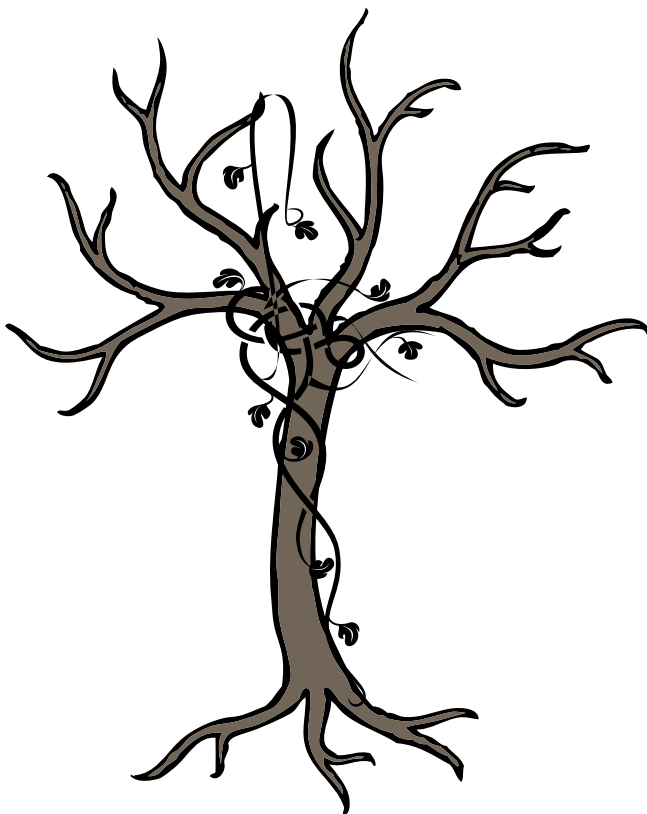

Even is het waar

20 jaar **J**ohanneskoor 1992–2012

Redactie

Nynke Nicolay
Piet Posthuma
Truus Roelofs
Raymond Schrijver

Website: <http://johanneskoor.nl/>

Woord dat ruimte schept

Woord dat ruimte schept,
toekomst, wijd licht land

waar gerechtigheid
als rivieren stroomt

waar een wijnstok bloeit
tegen klippen op –

even is het waar
en dan is het weg.

Toon mij niet vergeefs
Wat mijn ziel verlangt

Geef dat ik volhard
in uw vergezicht.

Inhoud

Redactioneel
Vijf jaar met Johannes (Frits)
Cryptogram
Interview met Erik Onnink
Interview met Guido van Zwam
Gedicht (José)
Bijdrage van Sandra
Bijdrage van Nynke
Gedicht (Ans)
Bijdrage van Gertrude
Bijdrage van Wim
Zingend Verbonden (Emmy)
Bijdrage van Piet
Bijdrage van Gerry
JKH (Rein)
Bijdrage van Anne
Bijdrage van Truus
Als daar muziek voor is (zuster Agnes)
Hoe ver te gaan (Evertenor)
Koor van mij, Koor dat vreugde schept
Samen zingen, samen geloven (Dick)
Liturgische Vieringen, en wat daarbij komt kijken (Liesbeth)
Ledenlijst 2012
Oplossing cryptogram
Woord dat ruimte schept

Als een vogel precies kon zeggen wat hij zingt, waarom hij zingt en wat het is dat in hem zingt, zou hij niet meer zingen (Paul Valéry, Frans dichter 1871-1945).

Twintig jaar Johanneskoor. We kijken om. Maar ook met het oog op de toekomst. We staan even stil, en we zetten een stap naar achteren om een sprong naar voren te zetten. Geschiedenis als aanloop. We zien met de ogen van herinnering naar onze kracht waarmee we ook de volgende twintig jaar in durven gaan. Die kracht wordt in deze bundel in velerlei wijze benoemd. Ieder doet dit op eigen wijze, vanuit eigen ervaring en beleving. Elke bijdrage belicht weer een ander facet van de veelzijdige diamant die Johanneskoor heet. Steeds zullen er weer nieuwe kanten oplichten, zijn er nieuwe verrassingen.

Stel je voor. Een kale boom in de winterse uiterwaarden. Geen voorjaar in de lucht. Afwerende, weerbarstige hemel. Maar vroeg in de morgen, nog alles is duister, zit de boom al vol vogels. Een gekwetter van jewelste. Zij zingen waarvan zij niet weten kunnen, maar toch... de dag die komt, de lente. Vraag ze niet naar hoe en waarom - zij zouden maar verstommen. Omdat de vogels zingen zal er lente zijn, komt de dag.

Ook het Johanneskoor zong voor het eerst in de winter. In de Johannes de Doperkerk. februari 1993 om precies te zijn. En sindsdien zingen wij voort. Vogels van divers pluimage en (religieuze) achtergrond. Ook wij zingen het licht graag tegemoet, de lente. Hoe dan ook. Wij weten ons gedreven.

Ik wens iedereen veel leesplezier.
Namens de redactie.

 Piet Posthuma

Vijf jaar met Johannes

Van de twintig jaar dat het Johanneskoor bestaat, heb ik er pas vijf meegemaakt. Zingen doe ik al wel langer, in grotere en vooral in kleinere koren. Maar niet in kerkelijke, dat kwam pas na 2000, en wel in een liturgisch koor, dat op hoogtijdagen met wat meer bezetting en wat meer meerstemmigheid voor de dag wilde komen. Dit op verzoek van Isabel. Zij was het ook die mij attendeerde op het Johanneskoor: "Pap, ga mee, dat vind je vast leuk!".

En dat heeft ze niet verkeerd gezien. Ik word nog keer op keer verrast door de kwaliteit in dit koor. En bijvoorbeeld ook door het rap instuderen, daar hou ik wel van. Het niveau is hoog en inspirerend; er wordt wat van me gevraagd en dat maakt het spannend; ik moet geregeld echt op mijn tenen lopen. De mannen naast me, en soms ook de alten vóór me, horen waar het me niet lukt, en zijn gelukkig zo coöperatief om me er dan op te wijzen. Ze luisteren kennelijk, en ook dat is een kenmerk van een goed koor. Want zingen is luisteren: luisteren naar wat je hoort van de anderen, en daar dan je eigen stem naar toe zingen. En er samen iets moois van maken.

Samen, dat zit ook in het andere aspect van dit koor, het liturgische. In de aanloop naar een viering discussiëren een paar koorleden met de voorganger over de invulling van de liturgie: wat spreekt ons aan in de beoogde lezingen, hoe sluiten we daarop aan in de voorbeden, en vooral in de keuze van liederen. Spontaan of op stil verzoek, in ieder geval op vanzelfsprekende wijze, neemt ieder wel een keer de verantwoordelijkheid om, met tweeën of drieën, een dienst op deze manier voor te bereiden. Dit vergroot merkbaar onze betrokkenheid bij de diensten, en niet alleen als je zelf in de voorbereiding hebt meegedaan; maar ook de andere keren merk je dat je scherper luistert: naar de interpretatie van de teksten, naar de onderlinge samenhang, en naar de overweging. Er komt meer bij je binnen. En mede gedragen door de goede zang, voel je je dan opstijgen in een spiritueel moment. Een ervaring die een mens zich

minstens af en toe moet gunnen. En eigenlijk regelmatig nodig heeft.

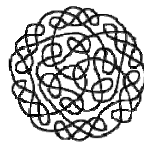
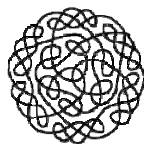
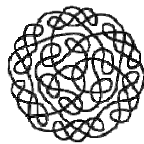
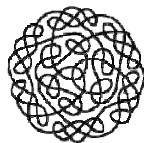
Het Johanneskoor, in 1992 gestart in de r.k. parochie Johannes de Doper/ Verrijzenis des Heeren, was toen en is nog steeds een groep van mensen die zich aangesproken voelen door de teksten van voornamelijk Huub Oosterhuis, en die in de Bijbelse verhalen actief inspiratie vinden voor de situatie, plaats en tijd, waarin wij met ons leven bezig zijn. Op deze tocht ondervinden wij respons en steun in de contacten en gesprekken met de pastores en anderen, zowel in de parochie Johannes de Doper (tegenwoordig Titus Brandsma), als in de Lukasgemeente van de PCW. En wij dragen onze inspiratie uit in geregelde vieringen in deze twee geloofsgemeenschappen.

Op dit moment profiteren wij bovendien van de muzikale stimulans en de rijke liturgische achtergrond van Guido van Zwam, die sinds twee jaar onze dirigent is. Minstens evenzeer draagt ook Erik Onnink met zijn pianospel (en met zijn samenspel met Guido!) ertoe bij dat repetities en vieringen voor ons bijzondere momenten worden.

Uit het voorgaande, dat volgens mij een tamelijk getrouwe beschrijving is, zal u, lezer, duidelijk zijn dat ik het een belevenis vind om met deze club op te trekken. Dat ik in deze club de rol van voorzitter heb aanvaard, is dan ook, in lijn met de christelijke traditie, een vorm van dienstbaarheid in bescheidenheid.

Frits van Beekum

Waar ik ook mee bezig ben,
heó ik de liefde niet, dan ben ik niets.

- Apostel Paulus

Cryptogram

1		2			3			4		5	6
									7		
8					9	10	11				
				12		13					
14			15						16		
17	18			19	20				21		
22			23								
								24			
		25									
26								27		28	29
		30									
									31		
32											

Horizontaal

- 1 bundels van en voor
zangers
- 7 vivat in oprichting
- 8 potloodventer in
Johanneskoor
- 9 Erik
- 13 oud maat(je)
- 14 hier of daar (overdreven)
- 15 in vervoering een
vroegere zangeres prijzen
- 17 "harde slag", het teken
van onze dirigent
- 19 Rooms
- 21 was naar verluid ooit
ongekostumeerd
- 22 zie 18 verticaal
- 23 kan je spuwen
- 24 koorruiimte
- 25 militaire plicht in de
kerk
- 26 klinkt als een hinde
- 28 zangvogel/kerkkauw
- 30 drankje voor in de kerk
- 31 hoort tussen ora en
labora
- 32 alternatieve koorruiimte

Verticaal

- 1 zangstuk voor onder de
boom?
- 2 hoort niet op een stem
- 3 levensvocht (oud politica)
- 4 sufferd
- 5 verlangt een trapje hoger
dan de e
- 6 merk op: vijf lijnen voor
op uw zang
- 10 magertjes
- 11 oudjes
- 12 toegift
- 16 deuntje
- 18 jongensnaam
- 20 overvloeiend van timbre
- 23 hij staat er altijd alleen
voor
- 27 emotie in de keel
- 28 daar wil wel eens een
kikker zitten
- 29 tweede zangstem

Interview met Erik Onnink, gehouden op 08-01-2013
t.b.v. het Jubileumboekje 20 jaar Johanneskoor.

Afgelopen maandag ben ik bij Erik Onnink thuis geweest om hem wat vragen te stellen voor een bijdrage aan het Jubileumboekje in het kader van het 20-jarig bestaan.

Cruus: Hoe kijk jij aan tegen jouw rol als pianist van het Johanneskoor?

Erik: Ik ben destijds via Bernd bij het koor gekomen als invalpianist. Ik moest wennen aan de dirigent (Rob Witte), aan het koor, aan de in 1^e instantie moeilijke, voor mij onbekende muziek. Het was bovendien mijn 1^e kennismaking met de Rooms Katholieke kerk, want tot die tijd was ik daar nog nooit in geweest. Dat vond ik best wel even een poppenkast, met al die beelden, en al die andere symboliek. Omdat ik natuurlijk slechts invalpianist was, duurde die gewenningsperiode even, maar tegenwoordig ben ik helemaal ingeburgerd.

Cruus: Zie je verschillen tussen de 1^e periode als invalpianist en nu?

Erik: We zijn nu zo'n zeven jaar verder, en inmiddels ben ik de vaste pianist geworden. Dat maakt het natuurlijk al anders. Daardoor maakt de band tussen de dirigent (Guido) en het koor veel directer. Je leert elkaar beter kennen. Er is zeker sprake van een zekere "chemie" tussen Guido en het koor, dat vaak met enige humor gepaard gaat. Vind het hebben van een rol bij de diensten prettig.

Cruus: Heb je specifieke wensen t.a.v. de toekomst (Johanneskoor)?

Erik: Ja, dat heb ik wel. Het was jammer dat ik vanwege andere afspraken, niet kon spelen, de keren dat het Kerstoratorium van Huub Oosterhuis werd uitgevoerd. Ik vind dit een prachtig werk.

Een dergelijk groot werk, wat dus ook binnen de sfeer van het Johanneskoor past, zou ik dan ook graag een keer willen uitvoeren. Misschien heeft Guido daar ideeën over!?

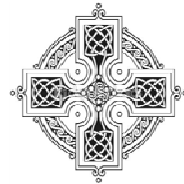
Cruus: Kun je de top of flops noemen wat jou betreft, als we het hebben over het repertoire van het Johanneskoor?

Erik: Na enig nadenken

Top:
Woord dat ruimte schept
Levend woord
Kerstoratorium "Een nieuw begin"
De steppe
Die zegt God te zijn
Aan de schoonheid

Cruus Rodofs

Eigenlijk zouden we Guido interviewen, maar ten gevolge van ziekte ging het via de mail.

Vragen aan Guido:

Hoe kijk je na ruim 1,5 jaar dirigeren aan tegen het Johanneskoor?

Zie je verschillen tussen de eerste periode en nu?

Heb je specifieke wensen t.a.v. de toekomst (Johanneskoor)?

Hoe ziet jouw Top en Flop eruit als we praten over ons repertoire?

Als jij een (landelijke) koordag zou mogen organiseren met het Johanneskoor, zoals al 2 x eerder is gebeurd, wat zou dan voor jou het thema zijn?

Zie jij een nieuwe generatie componisten of tekstdichters voor de toekomst/houd je dat in de gaten?

Hoe kijk jij aan tegen de ontwikkelingen/veranderingen binnen de RK-kerk (onze parochie, maar ook landelijke ontwikkelingen) en binnen de Protestantse gemeente (Wageningen, maar ook landelijke ontwikkelingen). Hoe ga je daarmee om?

Hoe kijk jij aan tegen de plaats en functie van een/ons koor in een viering? Zie je hier ontwikkelingen?

Antwoord:

Ik neem maar de vrijheid om de meeste vragen bij elkaar op te tellen en daar een enigszins visionair antwoord op te geven. En versta het wel: het is mijn beeld, ontstaan vanuit mijn geschiedenis en opgehangen aan die zaken die voor mij wezenlijk zijn.

Ik krijg steeds meer het vermoeden dat een pluriform liturgisch aanbod met iedere zondag een andere taal, klank en roep zijn langste tijd gehad heeft. Ik denk dat deze benadering vanuit de zeventiger jaren haar beste tijd gehad heeft. Mijn beeld van de toekomst is verankerd in kleine gemeenschappen die kiezen voor een eigentijdse wijze van beleven van het geloof. En dat vraagt om

regelmaat, om samenscholen, om leren, om delen etc. Ik zou willen dat we als koor deel zouden uitmaken van zo'n 'opstandige' groep. Ik zou willen kiezen voor een vanzelfsprekende regelmaat in ons samen vieren, waarin wij met onze prachtige liederen mensen kunnen inspireren, maar waarin wij ook worden geraakt. Ooit zei iemand: "wij hebben de langste adem...". Volgens mij kun je dat alleen maar zeggen, als je – zangers en niet zangers, zieners en twijfelaars, hardlopers en denkers, samen op pad wilt gaan. Daarin staat het koor niet los van de profetische weg, maar maakt deel uit van dat gebeuren. Die blik op de toekomst, die kijk op je medemens, die gerichtheid op Hij-die-er is- voor -ons, bepaalt ons lied.

En is er dan de komende 20 jaar genoeg te zingen? Mijn antwoord is ja! Er ligt een groots en prachtig repertoire klaar, waar we grote delen van kennen, maar waar ook nog genoeg aan te ontdekken valt. En ik denk dan zowel aan het Nieuwe Liedfonds als aan het wat oudere repertoire van onder andere Bernard Huijbers. Maar nog veel meer geldt: wie zijn onze bondgenoten die zingen "van die wereld omgekeerd"? Ik wens het Johanneskoor toe, dat de komende jaren er plek zal zijn voor dat lied van bevrijding.

Guido

Gedicht

Woorde die je ziel aanspreken
Teksten die je hart raken
Muziek die je ogen doet tranen
Een stem die zingt wat jij voelt

Jezelf helemaal verliezen
Nergens aan denken
Geen zorgen
Geen gedachten

Je ziet alles maar het doet je niets
Zittend in de bus en bijna je halte missen
Omdat de klanken die je hoort je betoveren
Oe muziek neemt je mee naar zijn eigen wereld

Woorden die je sterk maken
Teksten die je doen lachen
Muziek waardoor je wilt dansen
Een stem die niemand kan evenaren

Woorden worden teksten
Muziek met een prachtige stem
Passend bij je humeur
Muziek is voor altijd

 José ter Brugge

Voor ik bij het Johanneskoor kwam, was ik niet erg bekend met de liederen van Huub Oosterhuis.

Na een aantal repetities merkte ik dat gedurende de rest van de week sommige van de liedjes met mij meegingen.

Al neuriënd wanneer ik naar de bakker fietste, of op weg was naar mijn werk.... sijpelden de teksten mijn geest binnen.

Eén lied heeft dat met name gedaan: Die om mij smeekt.

In tijden dat ik nogal gestrest was en ik me van de ene naar de andere activiteit sleepte, kwam juist dát lied in mij op.

'Die mij niet sleurde, niet duwde, maar wenkte'. Een teken voor mij om te stoppen met mezelf op te juttten en een wat kalmer tempo aan te nemen. Sindsdien is het regelmatig voorgekomen dat dit lied mij waarschuwde dat ik mijn grenzen moest respecteren.

Maar vooral is het een lied dat me laat zien dat hoe dan ook, in welk tempo dan ook, God er voor me is,

op een liefdevolle manier voor me klaar staat, me niet dwingt maar langzaam vermurwt totdat ik mezelf over wil geven.

Die me voordoet hoe ik mezelf kan benaderen. Dat is een groot geschenk en daar ben ik dankbaar voor.

Sandra Baggerman

Bladerend door alle notulen van de (jaar)vergaderingen van het Johanneskoor (JK), waarvan ik zelf sinds december 1998 lid ben, vond ik de volgende weetjes, die ik u niet wil onthouden:

Wist u dat:

- ❖ er nu nog 3 leden van het eerste uur op het JK zitten (Hilda, José en Annerieke)
- ❖ 24 van de huidige 39 leden 10 jaar geleden ook al op het koor zaten
- ❖ de gemiddelde leeftijd van de koorleden ongeveer evenredig stijgt met de leeftijd van het koor
- ❖ het JK nu zijn 4e dirigent heeft: na IJs van Leijen (1992-2003) kwam Theo Mentink (2003-2004), die werd opgevolgd door Rob Witte (2004-2011); en sinds 2011 staat Guido van Zwam voor het koor
- ❖ het JK 5 vaste pianisten had/heeft: Rien den Arend (1992-2000), IJsbrand ter Haar (2000-2001), Tanja Taale (2001-2004), Mouter Bakker (2004-2010) en momenteel Erik Onnink (vanaf 2004 als vervanger, sinds 2010 eerste pianist)
- ❖ het de eerste periode van het koor zoeken was naar een goede plek binnen de RK parochie en later ook andere kerken, met als doel een samenhang tussen zang, liturgie en voorganger
- ❖ dat er vanaf de eeuwwisseling steeds meer activiteiten bij kwamen (van o.a. stemscholing, koorborrel, koorweekenden (Huissen, Schoorl en Gerbeek), uitstapjes naar Amsterdam, jaarlijkse afsluiting door een stemgroep, tot zelfs een fancy fair)
- ❖ bestuursleden in het algemeen lang aanbleven
- ❖ Rein al vanaf 1997 de stoelen klaar zet, met hulp van anderen; over de mappen en potloden hebben we het maar even niet
- ❖ er in 2001 een ledenstop voor dames was, met een actief wervingsbeleid voor heren
- ❖ ook in 2001 de website werd gelanceerd en het fenomeen 'trekkers' ontstond

- ❖ twee onderwerpen regelmatig terugkwamen op de jaarvergaderingen: koordiscipline (op tijd komen, niet teveel kletsen, afmelden en niet te lange pauzes) en discussie over de naam van het koor
- ❖ we gemiddeld 16 tot 20 keer per jaar in een viering zingen
- ❖ het JK heeft meegewerkt aan een aantal CD's, zoals: Tussen de tijd (1998), Als wild gras (1999), Hildegard von Bingen (2000) en Smeltwater (2009)
- ❖ er in 2005 een openbare repetitie werd gehouden, die 8 nieuwe leden opleverde
- ❖ we sinds 2005 meewerken aan de Lichtjesavond in december in het centrum van Wageningen
- ❖ er in 2008 werd gestart met een interview-estafette van alle koorleden, maar dat deze nog steeds niet is afgerond
- ❖ we twee keer een Lieddag hebben georganiseerd: 'Liefde als dauw' (januari 2009) met Tom Löwenthal en 'Woord door klank' (februari 2011) met Mariette Harinck
- ❖ het koor veel liefs met elkaar deelt: verjaardagen, geboortes, jubilea
- ❖ maar ook in leed wil delen, zoals bij het overlijden van de koorleden Gerard Jansen en Had Wagemaker
- ❖ de visie van het JK mooi wordt verwoord in een overzicht van Frank: 'Verdiepen, niet versieren'
- ❖ dat we blijven zingen naar hopelijk over 10 jaar weer een jubileum

 Nynke Nicolay

Er zijn veel mooie herinneringen aan het Johanneskoor, maar er is er één die er voor me uitspringt: onze huwelijksviering. Het was geweldig om te zien hoeveel mensen tijd en moeite hadden genomen om op een gewone woensdagmiddag te komen zingen. Mooi om een keer van een afstand te luisteren naar het koor in plaats van er tussen te staan. Al kon ik de verleiding niet weerstaan om af en toe toch mee te zingen met de prachtige liederen. Vooral het slotlied "Met wind in je haren", klonk nog lang na in ons hoofd van Luc en mij, maar ook in dat van vele anderen. Dat er veel creativiteit in het koor zit, bleek ook wel weer op de receptie van ons huwelijk, waar we enthousiast werden toegezongen met een toepasselijk lied. Tja zo'n bijzonder koor, daar hoop ik nog lang van te genieten.

Gertrude Koopman

Al 45 jaar volg ik Huub Oosterhuis in zijn liederen. Mijn ouders waren op hun zoektocht langs progressieve kerken eind jaren 60 al op het Ignatius in Amsterdam geweest waar Bernard Huijbers begonnen was met componeren. De overgang naar de Dominicus heb ik onbewust meegemaakt, maar we waren er al vroeg bij. Ik was vanaf 1970 zanger en fluitist van het Jongerenkoor Berith in Amstelveen, wat me nogal bezig hield, rond allerlei soorten vieringen die je als jeugd nogal had. De liederen spraken me wel aan, net de top 2000. Vanaf 1973 deed ik zaterdagavond de Dominicus en zondag Berith.

In 1977 verhuisde ik naar Groningen en twee jaar later werd ik lid van het studentenkoor (onder leiding van Chris van Bruggen) dat het Oosterhuisrepertoire zong. Karin en Nynke werden daar later ook lid van. Het koor zong onze huwelijksdienst in 1981. In 1988 verhuisden we naar Wijk bij Duurstede en in 1992 naar Wageningen. In 1997 werd ik lid van het Johanneskoor. Het koor was wel een warm bad met IJs, Rien en Margriet die ook veel van de historie hadden meegemaakt. Ik vond de naam niet zo mooi, Wageningse Ecclesiakoar leek me mooier, maar dat heeft het niet gehaald. Ik ben nu wel aan die naam gewend.

Vanaf 2000 ongeveer bereidden koorleden in overleg met voorganger en dirigent de diensten voor. Ik doe dat al sinds die tijd. Ik vind dat leuk werk, vooral omdat je dan je favoriete liederen kan pushen, als het goed past bij de viering en het thema. Ik heb daar geen speciale anekdotes bij, ik ben niet zo'n verhalenonthouder / verteller. Maar ik ben wel blij met deze voorbereiding door koorleden. We zorgen er zelf voor dat de kwaliteit van de vieringen hoog blijft en dat het koor met plezier afwisselende liederen zingt. En met Guido kunnen we nog vele mooie jaren beleven. En natuurlijk met al onze koorleden waarvan bijna iedereen behoorlijk de handen uit de mouwen steekt. Geen leuker koor dan het Johanneskoor, maar dat had ik al eens gezegd.

 Wim Haver

Zingend verbonden

*Zolang wij ademen
schept Gij in ons de kracht
om zingend te vertalen
waartoe wij zijn gedacht:
elkaar zijn wij gegeven
tot kleur en samenhang.*

Een lied van Sytze de Vries dat eigenlijk niet in ons repertoire zit, maar dat voor mij wel precies zegt waarom ik zo graag zing in/met het Johanneskoor. Al die mooie teksten van Huub Oosterhuis verwoorden op soms verrassende wijze 'waartoe wij zijn gedacht...'. En de muziek van Oomen, Löwenthal en anderen zorgt ervoor dat de betekenis van die woorden nog dieper binnenkomt. Dat gebeurt al wanneer je ernaar luistert, maar méér nog wanneer je het zelf zingt, laat staan wanneer je het samen met anderen zingt! Dat is de kracht van het zingen in een koor: mijn stem gaat op in de stemmen van de anderen en de veelstemmigheid wordt een harmonieus geheel. Prachtig en krachtig!

Het bijzondere is, dat het samen zingen ook weer doorwerkt in de onderlinge verbondenheid en betrokkenheid op elkaar. Dat merk je vooral bij hoogtepunten, zoals de liëddagen, en bij dieptepunten: dan zijn we er voor elkaar en samen staan we sterk. Ik denk hierbij in het bijzonder aan de afscheidsdiensten van Had Wagemaker en Lidwien van der Heijden. Wonderlijk genoeg blijkt een dieptepunt dan toch ook een hoogtepunt te kunnen zijn.

Van de twintig jaren dat het Johanneskoor nu bestaat, heb ik er zestien meegezongen en ik hoop dat nog vele jaren met plezier en enthousiasme te blijven doen. En zo kom ik weer uit bij dat lied van Sytze de Vries:

*God, laat het nooit ontbreken
aan hemelhoog gezang,
waarvan de wijs ons tekent
dit lieve leven lang.*

Emmy Kwakkel

Een drukke maand. Al bijna kerst en nog geen stukje geschreven voor het jubileumboek van het Johanneskoor. Teveel willen, teveel moeten, te weinig doen. Waar is de stilte gebleven? De leegte die ruimte schept en alles weer mogelijk maakt? De oase in de tijd? Dan, plotseling, met het opschrijven van dit woord het besef: dit is precies wat het Johanneskoor voor mij geworden is. Rustpunt in de week, pas op de plaats, plek van opademing, oase. Hier ontmoet ik nieuwe verbindingen van woord en klank die het bestaande openbreken. Muziek die in beweging brengt, nieuwe gedachten wakker roept. Van poëzie en cohesie. Alles rijmt ook als het niet rijmt. En hier krijgt het ongerijmde zin. Hier ontmoet ik mooie mensen op hetzelfde spoor.

Deze oase, deze ruimte betreed ik niet zomaar. Het liefst ben ik ruim op tijd, zet stoelen en piano klaar, samen met Rein, en ga vervolgens rustig zitten wachten op wat en wie er komt. Anders 'werkt' het niet. (en pragmatisch: opruimen lukt vaak niet omdat ik de volgende dag vroeg op moet).

Bij mooi weer genieten van het samenspel van zon en glas in lood op de muren, in najaar en winter, voordat we naar de Verrijzenis zaal gaan om te oefenen, spreekt de donkerende stilte van de kerkruimte een eigen taal. Er hangt hier al een wijsje in de lucht lang voor wij beginnen met zingen. Zoals ik ook herken in het volgende 'Johannes'-gedicht.

Wijste (naar Johannes 1)

Nog voor de aanvang van het woord
wordt in de wereldnacht gehoord
een wijsje dat de stilte richt
het brengt de aarde aan het licht.

Dit wijsje naamloos zonder stem
is onder mensen niet gekend,
maar 't wordt geboren dag aan dag
diep in de ruimte van het hart.

Een wijsje stil dat alles maakt,
dat rakelings ons heet geraakt,
waar woord na woord zijn oorsprong vindt
en waar ook ieder lied van zingt.

Ons lied weet wat niet weten is,
aanwezigheid in het gemis.
Hoe onbestaanbaar licht en klaar
wordt wat wij zingen even waar:

keervers bij wat in stilte zingt
en wat een mens tot leven brengt.
zo brengen wij het diepst geheim
met ons bestaan steeds weer op rijm.

Piet Posthuma

Een inspirerend koor!

Met veel plezier ga ik ieder woensdagavond naar koor. Lekker samen zingen, prachtige liederen en leuk contact met elkaar. Ik vind het heel inspirerend en gezellig. De liederen en muziek blijven de hele week in mijn hoofd en hart doorzingen, iedere keer komt er weer een ander stukje in me op. Zo geniet ik alle dagen (en soms ook nachten) van het koor!

Ik heb het erg leuk gevonden om mee te helpen met de organisatie van de lieddag een paar jaar geleden. Heel mooi hoe we zo met elkaar een muzikale en aanstekelijke dag hebben kunnen neerzetten! Ik vond het fijn hoeveel mensen van 'onze' muziek meegenoten. En dat ze er ook in konden meedoen. Datzelfde ervaar ik als we meewerken aan een viering in de verschillende kerken.

Toen ik een aantal maanden ziek was, heb ik veel steun van het koor ervaren: het meeleven, de vele mooie en bemoedigende kaarten, de liederen zelf. Ik vond het jammer dat er nog geen cd van ons Johanneskoor was, maar in die tijd heb ik wel veel cd's van het Nieuw Liedfonds en van Huub Oosterhuis geluisterd. Wie weet, kunnen we nog eens een eigen cd uitbrengen?

Het kerstatorium vind ik prachtig. Mooi om zo wat langere tijd achter elkaar met een bijzonder project bezig te zijn, en dat dan ook weer met anderen te kunnen delen!

 Gerry Kramer

JKH

In de 18 jaar dat ik bij het Johanneskoor ben, heb ik zo'n 10 naast Had staan zingen. Dat gebeurde pas nadat ik van tenor naar bas was overgegaan.

Een prachtig figuur. Hij had altijd wel een verhaal, sterk of niet. Wist veel van muziek, vooral van orgels, en was een fan van Feike Asma die hij verschillende keren live heeft gehoord in Rotterdam en Den Haag. Speelde zelf ook orgel.

Wist ook veel van het leven, had nogal eens wat tegenslag, maar was meestal goed gemutst.

Hij is begonnen met het "mooi" maken van onze papieren liturgie met behulp van een computerprogramma, toen nog erg nieuw. Hij zorgde voor een bibliotheek van gezongen liederen waaruit hij en later ook anderen konden putten.

Toen hij alles onder de knie had, bedacht hij een logo dat hij achteraan in de notenbalk van de liederen zette: JKH, dat staat voor: Johanneskoor Had.

Wij zullen hem nooit vergeten, ook al is hij enkele jaren geleden overleden, want hij komt regelmatig terug in de liturgieën: JKH.

Rein van Eck

Al sinds 1998 ben ik lid van het Johanneskoor; ik sta er zelf van te kijken dat ik het al ruim 14 jaar 'uithoud' bij hetzelfde koor.

Toen ik begon had ik nog nauwelijks grijze haren nu wel, evenals vele medekoorgenoten... Maar dat we allemaal zo lang blijven is niet voor niets.

Het is heerlijk om de (meestal) prachtige liederen van vooral Löwenthal en Oomen te zingen.

Vooraf die liederen die je kippenvel bezorgen, daar doe je het voor.

Maar bovenal is het JK vooral een warme club mensen die naar elkaar omzien, er voor elkaar zijn als het nodig is, maar ook gewoon heerlijk kunnen kletsen tijdens de koffiepauze (of ook wel daarna, soms tot ergernis van onze dirigent).

En dan is er Guido, onze nieuwe dirigent sinds 1,5 jaar, met zijn enthousiasmerende en professionele (hij weet duidelijk waar hij het over heeft) manier van dirigeren en zijn humor natuurlijk ook een reden om wekelijks naar de koorrepetitie te komen.

Kortom: zelfs als ik een hele drukke dag gehad heb en eigenlijk weinig puf heb, ben ik na de repetitie weer helemaal opgekikkerd!

 Anne Houwers

Ook mijn bijdrage mag natuurlijk niet ontbreken in het boekje. In het voorjaar 2000 werd ik door Liesbeth van den Bos gebeld, met wie ik bij Toonkunst zong, en met wie ik ook samenwerkte in het kader van de Inburgering voor de Gemeente Wageningen. Zij vroeg me of ik zin had om mee te werken aan een Cd-opname in de Dominicuskerk in Amsterdam. Het ging hier om de Cd van Hildegard van Bingen o.l.v. Tom Lowenthal. Dat leek me zo leuk, dat ik meteen ja zei. Regelmatig reisden we samen met een aantal mensen (van het JK-koor) per trein naar de repetities. Ook vonden er regelmatig repetities plaats in Wageningen, o.l.v. IJs van Leijen. Ik genoot volop van die prachtige muziek. Het (tot dan toe) voor mij onbekende repertoire, het zingen die prachtige kerk met die mooie akoestiek in Amsterdam, de kennismaking met het Johanneskoor, de gezelligheid. Wat vond ik het jammer, dat mijn tijd er op zat, toen de CD klaar was. Maar oh, wat miste ik het koor daarna. Zo zelfs, dat ik besloot om me na een aantal maanden maar te melden op de woensdagavond om te gaan zingen bij het Johanneskoor.

Nog steeds ben ik blij, dat ik die stap heb gezet. Ik geniet nog iedere week van de sfeer in het koor, van de prachtige liederen, en niet te vergeten van de mensen binnen het koor. Bovendien vind ik het heerlijk om te zingen met een dirigent als Guido en een pianist als Eric. Ten tijde van de periodes dat ik veel tegenslag en verdriet had, ervoer ik het Johanneskoor als een warm bad en dat zal altijd zo blijven. Enkele hoogtepunten zijn voor mij de lieddagen, de jaarlijkse afsluitingen van het seizoen, de koorweekenden (Bergen, het Dominicanenklooster in Huissen, en het zingen van het Kerstatorium van Huub Oosterhuis). Ik ben ongetwijfeld iets vergeten en ben vast ook over mijn half a4-tje heen. Ik hoop heel lang bij het koor te blijven, en ben jullie daarvoor allemaal dankbaar.

Truus Roelofs

ALS DAAR MAZIEK VOOR IS, WIL IK HET HOREN.....

(M. Vasalis)

Twintig jaar Johanneskoor
Twintig jaar samen zingen!

Je 'geloven' uit-zingen, je levensvreugde, schoonheid, verwondering, verbondenheid, liefde.

Maar ook: twijfels, angst, verdriet; geen raad weten met wat plotseling zo maar gebeuren kan:

"Jou roep ik in het holste van de nacht..." (H.Oosterhuis, Nieuw begin).

Verlangen ook naar brood en vrede voor alle mensen in de hele wereld, met de woorden van Maria, moeder van Jezus:

"Hij zal aan de verworpenen zijn woord gestand doen, niets is onmogelijk bij hem, hij haalt tirannen van hun tronen neer, hij tilt de arme uit het stof, hij stilt hun honger."

(H.Oosterhuis, Nieuw begin).

Dat is wat samen zingen met je doet: het helpt om het visioen diep in je vast te houden, erin te blijven geloven, ondanks alles. Ondanks het wapengekletter dat maar niet ophoudt, ondanks de honger in de wereld en zoveel kinderen die niet de mogelijkheid krijgen om goed op te kunnen groeien.

Het visioen van gerechtigheid voor allen: die rode draad door heel de bijbel heen, vanaf de profeten tot en met Jezus van Nazareth. Samen zingen helpt ons in zijn spoor te gaan. Samen zingen maakt ons blij, maakt ons sterk, geeft ons de overtuiging er samen voor te staan en te gaan.

Ik wil jullie allemaal: dirigent Guido, musici, solisten en zangers, danken voor jullie toegewijde inzet om onze liturgische vieringen die diepere dimensie te geven die je juist door samen zingen kunt bereiken.

Heel speciaal hartelijk dank voor jullie zingen op bijzondere momenten in mijn leven; het blijven voor mij kostbare herinneringen.

PROFICIAT! Laten we doorgaan met samen zingen om het visioen levend te houden en het goede in ons en in elkaar te versterken. Als daar muziek voor is, wil ik het horen!

zr. **A**gnes Beckers

'Hoe ver te gaan en of er wegen zijn? Nooit meer gebaande.....'

Dat is het gevoel dat ik regelmatig heb sinds ik me aansloot bij het koor in 1998. Op die bewuste zondagavond in de Vredehorst tijdens de avonddienst gebeurde het. Het koor zong, IJs dirigeerde, Rien pianeerde. Een vonk schoot de kerkzaal in en trof mijn hart. 'Toe maar', zei Lenie mijn vrouw na afloop, 'geef je maar op....' En zo geschiedde. Hem ging ik achterna... en raakte bekend en vertrouwd met heel veel bijzondere liederen van Oosterhuis, op muziek van Huijbers, Oomen en Löwenthal. Maar ook maakte ik kennis met teksten van vrouwelijke dichters, als Anneke Meiners en Vasalis en met de muziek van componiste Mariëtte Harinck. Mooi en bijzonder.

En elke keer kwamen er nieuwe liederen bij, op cd. Het spannende gevoel van de jaren zestig kwam terug, als er weer een nieuwe LP van de Beatles uitkwam.

Wat is er zo bijzonder aan die teksten en melodieën? De dode letters van het eeuwenoude Boek der Bocken fleuren er in op, afgesleten psalmverzen zijn in een nieuw jasje gestoken, persoonlijk gemaakt, en omgezet in sprekende filmbeelden, ruimte scheppend en kracht gevend, in een samenleving die zich steeds meer lijkt af te wenden van de kerkelijke traditie.

Het blijft een feest om elke woensdag te repeteren, te midden van mijn collega- tenoren. Zoveel mogelijk probeer ik aanwezig te zijn. Mijn mooiste positie is op het kruispunt van stemmen, midden in het koor, met links van me Norbert (bas), schuin daarvoor Laura (alt) en vlak voor me Karin of Marianne (sopranen). En dan kijken

of je vierstemmig kunt 'kwartetten'. Nog mooier is het als iedereen kriskras door elkaar staat en zijn of haar eigen partij zingt. Prachtig, vooral als je het lied eenmaal in je hoofd hebt en het zonder map kunt zingen. Want met één oog op het papier kijken, en het andere naar Guido levert op den duur scheelheid en hoofdpijn op. Maar het aller- allermooiste is om er gewoon te staan als voltallig koor, in een dienst of viering, en emotie te genereren bij de kerkgangers voor en met wie we zingen.

'Even is het waar, en dan is het weg.....'

Dat we het nog lang nog mogen uithouden met elkaar!

Koor van mij - muziek H. Oomen - tekst Wim Haver, naar
aanleiding van 50e jarige verjaardag Wim

Koor van mij, voor mij geen ander dan jij. Alleen bij jou wil ik
zingen. Muziek geeft mij levenskracht, klanken van hoog tot laag,
ik heb ze volbracht. De woorden van Huub die blijven me bij. Elk
prachtig lied dat is hier op mijn lippen.

Johanneskoor, voor mij geen ander dan jij. Alleen met jou wil ik
zingen. Componisten zijn me lief, als ze toon van Huub's woorden
verklanken: Huijbers, Oomen en Löwenthal. Mijn hart klimt in mij,
mijn geest wordt wijd. Ik weersta ze niet, voor geen prijs voor geen
ander. Koor van mij, voor mij geen ander dan jij. Alleen bij jou wil
ik zingen.

Koor dat vreugde schept - muziek H. Oomen - Tekst. Marianne
op den Buijs, voor koorleden die 50 worden

Koor dat vreugde schept en een vriendschapsband, zingt voor jou
vandaag. Je bent nu vijftig jaar, Abraham gezien, telt nu echt goed
mee.

Versie voor Norbert

't Leven leert je veel, 't valt niet altijd mee,
maar nu is het mooi, met Carin op je pad.
Wij wensen je toe veel liefde en geluk.

Variant voor iedereen (Wim)

Zingen doen we veel, soms een hele toer,
maar het wordt heel mooi, met Guido aan het roer.
Wij wensen je toe veel liefde en geluk.

Samen zingen, samen geloven

Ik studeerde in de jaren 70 in Enschede op de Technisch Hogeschool Twente. Het campuspastoraat hield elke zondag diensten. Toen het campuspastoraat oecumenisch werd kwam daar voor ons protestanten de cantorij bij met liederen van Huub Oosterhuis op muziek van Bernard Huijbers. Prachtig ! Intense teksten die nog steeds binnenkomen. Misschien nu wel dieper dan ooit. Ik kijk terug op een mooie inspirerende tijd in Enschede. Ik kreeg werk, we verhuisden naar Arnhem, Heelsum en uiteindelijk Renkum. We gingen na een tijd gekerkt te hebben in Renkum op zoek en kwamen in december in de Bevrijdingskerk. Daar zong het Johanneskoor, die prachtige liederen uit die mooie tijd op de campus in Enschede. De kans om zelf ook die liederen te gaan zingen. Na een paar maanden geduld kon ik voluit meezingen. In het begin leek het namelijk net alsof het koor alle liederen zo weg zingt, dat is niet zo, maar voor een startend koorlid is het wel even aan poten.

De liederen over dat er gerechtigheid zal zijn voor allen, die liederen doen mij erg veel. Ik kan ze soms niet eens goed meezingen omdat ik erdoor ontroerd wordt. Ik wil er twee noemen. Groter dan ons hart en In 't laatste van de dagen, de tekst van het laatste couplet daarvan is:

In 't laatste van de dagen zal het zijn dat
zwaarden worden omgesmeed tot ploegen, je leert
de oorlog af, je snoeit je wijnstok en strekt je in de
schaduw van je bomen. En niemand schrikt meer
wakker in de nacht en niemand vreest nog voor een
nieuwe morgen.

Prachtig ! Heerlijk om te zingen en te geloven.

 Dick Verkerk

Liturgische Vieringen, en wat daarbij komt kijken.

Het muzikaal ondersteunen van vieringen is de "corebusiness" van het Johanneskoor.

Het ziet er voor de gemiddelde kerkganger zo eenvoudig uit; er is een tijd en een plaats, zoals vermeld in het kerkblaadje. Er is een voorganger en een boekje waarin de volgorde der dingen staat vermeld. Om 10 uur, of 10.30 vangt men aan en een uur later (of anderhalf, afhankelijk van de kerk en de voorganger) is het einde. En in de tussentijd neemt de voorganger, ondersteund door koor en muziek, je mee langs een pad dat wendt en keert. En na dat uur is er iets gebeurd, of een beetje, of zo nu en dan, of even. Misschien heb je even je ziel uit handen gegeven, een vergezicht gezien, een diepte ingekeken, een vreugde gevoeld, een verdriet of verlangen neergelegd, een verbinding gevoeld, moed gedeeld of gekregen, ben je gezegend en begroet.

En je gaat naar huis en dan begint de zondagmiddag.

Zelden staat iemand er bij stil wat er allemaal gedaan, geregeld en gedacht is om dat ene uur te laten gebeuren.

Ten eerste is daar het rooster.

Het is voor een koor dat in twee kerken zingt een kleine heksentoer om in december het rooster voor het volgend jaar rond te krijgen. De afgelopen jaren werden meestal per jaar 6 vieringen bij de Lukas gemeente, rond de 10 bij de Johannes de Doper-kerk en 1 oecumenische viering van de Raad van Kerken ingeroosterd. In beide kerken wordt gezocht naar de beste synergie tussen koor en voorganger. Voorgangers hebben zo hun voorkeuren voor koren en dat is wederzijds. Maar de kerken streven ook naar een evenredige spreiding van koren over het jaar, er zijn speciale evenementen en vieringen die al vast liggen, en in het geval van de Johannes de Doper moeten de hoogtijdagen eerlijk verdeeld worden over 4 koren. En dan moet er nog rekening worden gehouden met vakanties en soms de beschikbaarheid van dirigent en pianist. Dus tussen september en november is het een ge-mail van jewelste tussen de

roostermakers van de twee kerken en het Johanneskoor. Er wordt druk geschoven met data, opties, verlanglijstjes en onderhandeld met de verschillende achterbannen. Als tenslotte het rooster definitief is, komen er in de loop van het jaar nog allerlei activiteiten bij: gelegenheidsvieringen, parochiedag voor de Johannes de Doper kerk, startzondag voor de Lukas, de HCV, een lieddag, een toonzetterdienst, een samenzijn met het koor uit de Dominicus kerk, een CD opname, de Lichtjesavond, etc. Tegen die tijd is de geplande 2 repetities voorbereidingstijd nogal eens in de knel gekomen, maar met flair (of bluff) slaat het koor zich daar dan doorheen. Maar terugkijkend mag het een wonder heten dat we in 2012 nog tijd vonden om met Kerst het Oratorium 'Een Nieuw Begin' van Oosterhuis/Lowenthal voor te bereiden en uit te voeren!

Dan is er de voorbereiding van de vieringen zelf.

Om de diensten met de voorganger voor te bereiden is een kleine groep trekkers samengesteld. In het jubileumboekje van het 10 jarig bestaan worden als trekkers genoemd Liesbeth van den Bos, Rein van Eck, Laura Schouten en Wim Haver. 10 Jaar later zitten Laura en Wim nog steeds in de trekkers-groep, aangevuld met Marjan Schouten die dit inmiddels al weer 6 jaar doet. Rein heeft de groep na 10 jaar verlaten, maar vervult als bibliothecaris nog steeds een spilfunctie. De huidige trekkersgroep vertegenwoordigt, samen met een handvol leden van het eerste uur, het institutioneel geheugen van het gehele koor repertoire. (nu 520 liederen) Naast deze kern van 3 mensen zijn er een aantal koorleden die op ad hoc basis regelmatig vieringen trekken. En tenslotte zijn er altijd 1 of 2 vrijwilligers uit het koor die meedraaien in een voorbereiding.

Het samenstellen van een viering is een heel proces. De trekker, vrijwilliger en voorganger komen 2 keer bijeen. De lezing van die zondag is meestal het uitgangspunt, maar wat ermee gebeurt hangt af van de voorganger, de samenstelling van de groep, en de beschikbare liederen.

Samen met de voorganger wordt er gepraat en gefilosofeerd over de lezing, linken gelegd naar het hier en nu, vormen bedacht en passende liederen gezocht. Er wordt gepast en gemeten. Er wordt

advies ingewonnen bij de dirigent die put uit een geweldige ervaring en liedkennis, en die tenslotte verantwoordelijk is voor de muzikale kwaliteit van de viering. Soms moet er rekening worden gehouden met een verzoek van de kinder nevendienst, van doopouders of van een themagroep. Of het is een viering met een speciaal karakter. Er wordt herschikt en geschaafd totdat de voorbereidingsgroep denkt dat het een lopend geheel is geworden. Het is verrassend te merken hoe dit proces elke keer weer anders verloopt. En als voorbereider is het inspirerend om het mee te maken; je bent soms dagen bezig bent met wat er besproken is, inzichten die het opgeleverd heeft. Het is jammer dat je meestal maar een fractie van dat proces kunt "doorgeven" in een viering.

Als de liturgie opzet tenslotte klaar is, gaat de tekst naar Hilly Dokter en Hannie van Eck, die de teksten aanleveren voor de liturgieboekjes en de PowerPoint voor Lucas. De definitieve lijst liederen gaat naar Rein van Eck die als bibliothecaris de koormuziek uitzoekt, ze op het intranet van het koor zet en de 42 koormappen voor de komende repetities klaarmaakt. De lijst liederen gaat ook naar de dirigent en pianist die uitzoeken of ze de partituren hebben. Soms moeten die worden aangekocht als het een nieuw lied betreft. Dan gaat de dirigent aan het studeren en de pianist aan het oefenen.

Dan komt de eerste repetitie avond.

De mappen met nieuwe liederen worden uitgedeeld. De koorleden bladeren nieuwsgierig door de map om te zien "wat de pot schaft" dit keer. Meestal instemmend geknik. Men is benieuwd hoe dat verzamelde bundeltje liederen in elkaar gaat passen, dus meestal geeft de trekker-van-dienst een korte toelichting op de komende viering. De liederen worden ingestudeerd, "afgestoft", verfijnd, of puntjes worden op de i gezet. Als de voorbereidingsgroep speciale muzikale wensen heeft (er zijn solisten, er is orgel begeleiding, een lied wordt "opgeknipt", de voorganger declameert een deel, etc.) dan vergt dat weer extra afstemming. Verder wordt gecheckt of we doen wat er in de gedrukte liturgieboekjes staat en andersom. Ondertussen schrijven de leden van de voorbereidingsgroep hun voorbedes, oefenen hun lezingen, strijken hun kleren. De voorganger

schrijft zijn of haar overweging (waarvan de rest van de voorbereidingsgroep hoopt dat die een beetje in lijn is met het besprokene...)

Tenslotte is er dan de ochtend van de viering.

Koorleden zijn ruim van tevoren aanwezig om te helpen stoelen voor de koorleden neer te zetten, het podiumpje en muziekstandaard voor de dirigent, de piano/vleugel voor de pianist. Als het de Lukas betreft, heeft een van de koorleden gezorgd dat de koormappen uit de Johannes de Doper meegenomen zijn. Zo nodig wordt de GvL of het Liedboek uitgedeeld. De lastigste stukken worden nog even doorgenomen, stemmen gesmeerd, lippen gestift. Op de achterste rij wordt snel even een bekertje koffie uit de meegebrachte thermoskan genoten.

En dan hebben we het nog niet over wat er ondertussen door de andere vrijwilligers en koster gedaan wordt ter voorbereiding van de kinder-woord dienst, de bloemen, de koffie na afloop, de ontvangst, de collectemandjes, de mededelingen, de voorbereiden voor de communie, etc. Als de meeste mensen binnen zijn oefent de dirigent nog even een aantal liederen met "het volk".

En dan valt er een stilte, beginnen we, en laten alle voorbereidingen los.

En we hopen, we bidden, dat de geest dan binnenkomt en ons aanraakt.

Zien, soms even.

Maar of en hoe dat gebeurt, is niet meer aan ons.

Liesbeth van Brink

Ledenlijst Johanneskoor 2012

Dirigent: Guido van Zwam
Pianist: Erik Onnink

Sopranen

Sandra Baggerman
Isabel van Beckum
José ter Brugge
Marianne op den Buijs
Marjolijn Dannenberg
Clazien Maagdenburg
Nyncke Nicolay
Ans Oosterhuis
Carin Oosterman
Cruus Roelofs
Annerieke Sterk
Rianne Wijnen

Altten

Monique de Bie
Liesbeth van de Brink
Hilly Dokter
Hannie van Eck
Chantal Houbier
Anne Houwers
Emmy Kwakkel

Gerry Kramer
Gertrude Koopman
Hilda van Leijen
Netty van Marle
Hrrie Nederbragt
Laura Schouten-Vlek
Anita Wentholt

Bassen

Frits van Beckum
Rein van Eck
Piet Posthuma
Norbert de Ruijter
Raymond Schrijver
Dick Verkerk

Tenoren

Frank de Bont
Henk Daniël
Gerhard Dekker
Wim Haver
Otto Hospes
Evert Kloosterboer
Marcjan Schouten

K	o	R	€	N	S	C	H	o	V	€	N
€		u			H			€		I	o
R	€	I	N		p	I	H	N	I	S	τ
S		S		€		€	L				€
τ	€		€	X	H	L	τ	€	R	€	N
O				τ			€		I		B
R	H	M		R	K		N		€	V	H
H	D		G	H	L				D		L
τ			u		H			K	€	R	K
O		D	I	€	N	S	τ		L		
R	€		D		K			p		K	H
I		K	O	O	R	B	O	R	R	€	L
u					Ij			O		€	τ
M	u	Z	I	€	K	K	H	p	€	L	

Korenveld

En in een onverwachte glimp van eeuwigheid
besef ik dat mijn ware levenstijd
besloten ligt

in deze zeldzame seconde.

De eindeloze halmenzee

volgt zonder aarzeling

de vederlichte tred van het moment dat,

argeloos geen tijd of ruimte kent,

niet weet van gisteren of morgen.

Ik hoef alleen maar voor dit nu te zorgen

heel zachtjes al het andere te laten gaan.

Een gouden fluistering is mijn bestaan. (2x)

